

Hverken Moderen eller nogen af hans Søsken­de havde saa meget som hentydet til hans Forlovelse; og da han ikke kunde tænke sig, at Eberhard ikke havde meddelt Familien den, følte han sig paa en Maade udæsket af denne Tavshed. Men samtidig var han alligevel ikke utilfreds med, at Jakobs Navn ikke blev nævnet her, og det skønt han nu slet ikke længer tænkte paa at bryde med hende. *Den* Virkning havde disse Dages Oplevelser allerede haft, at de havde faaet ham til at besinde sig, havde gjort ham nøgtern. Den Champagnestemning, hvori han havde fattet den store Beslutning om at tilkæmpe sig en af Evropas Pengefyrstetrøner, var bleven grundig henvejret hin alvorsfulde Nat i Faderens mørke Dødsværelse. Han holdt nu ikke engang af at tænke paa den. Men netop fordi han virkelig følte sig skamfuld over den Troløshed, han om ogsaa blot i Tankerne havde begaaet mod Jakobe, undgik han helst at tale om hende.

I Mørkningen, da hans Søsken­de igen tog ud paa Kirke­gaarden for at se til Faderens Grav, og da han vidste Moderen alene, gik han ind for at sige Farvel til hende.

„Sæt dig lidt hos mig, min Dreng,“ sagde hun og talte nu atter med den modfaldne, klagende Stemme, han kendte saa godt fra sine Barneaar. „Vi har jo næsten slet ikke faaet talt sammen. Og nu vil du rejse, fortæller dine Søsken­de mig.“

„Ja, jeg maa tilbage til mit Arbejde.“

Moderen laa lidt og ventede paa, at han skulde fortsætte. Men da der ingen yderligere Forklaring kom, sagde hun:

„Dit Arbejde? ... Ja, vi veed jo saa lidt om, hvad du foretager dig, Peter Andreas, og hvor du færdes. Du var i Tyskland nu ... i Berlin, tror jeg.“

„Ja.“

Atter ventede Moderen en Stund, før hun fortsatte:

„Ja, din Fader og jeg har jo nok forstaaet, at du maa have faaet formuende Velyndere, siden du kan tumle dig, som du gør. For nogen Stilling har du jo ikke, saa vidt vi veed.“

Per spidsede Øren. Han forstod nu, at Moderen slet ikke vidste noget om hans Forlovelse. Hans Søsken­de havde altsaa hemmeligholdt den for hende; de havde rimeligvis villet skaane hende for den Sorg. Eller ... maaske havde Eberhard ingenting fortalt, hverken til Forældrene eller til de andre Søsken­de. Det kunde i Grunden ligne ham. Og i saa Fald var det næppe sket udelukkende af Hensynsfuldhed mod andres Følelser.